

GIRŽADUKAI

Kaišiadorių Vaclovo Giržado progimnazijos bendruomenės laikraštis
Nr.4 (55) 2018 m. balandis – birželis

*Pavasario žiedai nuvyto, kad juos pakeistų vasaros žalumas.
Gražuolei vasarai spalvų taip pat netrūksta, jų magijos ir šilumos.
Paukščiai sukasi spinduliuos. Naktim lakštingalos giesmė skambi
mūs ausį glosto. Gegutė vis kukuoja – savo solo demonstruoja ir
metus visiems skaičiuoja. Vėjai keturi miške simfoniją mums groja,
o saulutė diriguoja. Nors vasara trumpa, ji visada stebuklų
kupina.*

6b klasės mokinė Sonata Vilkevičiūtė

Mokytoja Valentina Damušienė

Šį kartą „Giržadukai“ norėtų papasakoti apie mūsų mokyklos mokytoją Valentina Damušienę. Ji moko rusų kalbos. Kalbos, kuria vieni mokiniai kalba buityje, o daugeliui tai nežinoma kalba, kurios mokantis kyla nemažai sunkumų, tačiau juos visada galima įveikti pasitelkiant mokytojų pagalbą, pastangas bei norą. Valentina Damušienė mūsų mokykloje dirba nuo 1983 metų ir yra išleidusi tris dvyliktokų laidas – 1993 metais 15 laidą, 2001 – 23, 2008 – 30. Kiekviena iš jų paliko daugybę prisiminimų, mokytoja pamena, kaip sunku taip stipriai prisirišus prie vaikų su jais atsiseivinti ir paleisti į platųjį pasaulį. Pedagogė 2014 metais yra parašiusi ir išleidusi rusų kalbos vadovėlį 6-tai klasei, kuriame pateikiami rusų kalbos mokymosi pradmenys, viskas aiškinama bei nuolatos kartojama. Už šį darbą stažuotėje yra susilaukusi daugybės gerų įvertinimų.

V. Damušienė gimė 1954 metais Viatkoje (Kirove), Rusijoje. Nuo šešerių metų savo vaikystę praleido Kėdainiuose. Ten teka upė, yra dvi gražios kalvos, tad drauge su savo bendraamžiais keliaudavo iškylauti, maudytis, žiemą slidinėti, leistis rogutėmis nuo kalno, čiuožinėti. Mokytoja augo su keturiais broliais ir viena seserimi, o kadangi buvo vyriausia, jai tekdavo juos prižiūrėti. Tada gyvenimas buvo nelengvas. Dar būdama maža būsima pedagogė mėgo prižiūrėti vaikus, su jais bendrauti, todėl tarsi nujautė, kad taps mokytoja ir per gyvenimą ėjo būtent su šiuo keliu. Kai atėjo metas stoti į aukštąją mokyklą, ji rinkosi tarp anglų ir rusų kalbos studijų, nes šios kalbos ją labiausiai žavėjo, tačiau pabijojusi, kad neįveiks anglų kalbos konkurso, nusprendė pasirinkti rusų kalbos fakultetą. Šią kalbą studijavo Vilniaus valstybiniame universitete. 1983 metais kartu su Dalia Jonaitiene ir Helena Kotova pradėjo dirbti Kaišiadorių antrojoje vidurinėje mokykloje, dabartinėje Vaclovo Giržado progimnazijoje. Su jomis dažnai atstovaudavo mokyklai įvairiuose renginiuose. Jos dalyvaudavo galybėje veiklų bei užsiėmimų – šokiuose, naujametiniuose karnavaluose, įvairiausių konkursuose. Visur eidavo laisva valia, turėjo daug veiklų, tačiau niekad nepavargdavo, nes tai teikė didelį džiaugsmą.

Valentina Damušienė užaugino du puikius sūnus – Gediminą ir Deivydą, turi du anūkus – Dovydą ir Nojų. Dabar mokytoja laisvalaikiu mėgsta kurti įvairius rankdarbius, neria, mezga, siuva bei siuvinėja sau ir savo anūkams, skaito knygas, domisi psichologija. Ji visada skaito dvi knygas – grožinę ir negrožinę. Neseniai baigė skaityti Sonjos Lyubomirsky knygą „Mitai apie laimę“. Psichologinė literatūra ją labai žavi, nes padeda suprasti patį žmogų, jo sielą bei širdį, laimę, aplinką ir ryšį su kitais bei pasauliu. Mokytoja reguliariai skaito žurnalą „Psichologija tau“, jį skaitinėdama mėgsta gilinti savo žinias, supratimą. Šiai mokytojai ypač patinka keliauti, ji yra aplankiusi daug Europos, Azijos bei Afrikos šalių. Labiausiai ją žavi kalnai ir jūros. Pirmoji pažintis su kalnais buvo Gaverloje, Karpatuose. Ši kelionė su kalniečiais jai labai patiko bei paliko daug prisiminimų ir leido pasiekti dvasinę ramybę.

Ačiū mokytojai už interviu, pasakojimus, patarimus ir linkiu toliau ieškoti laimės bei leistis į neužmirštamą kelionę!

7a klasės mokinė Martyna Sausdravitė

PAKELTI SPARNAI

Sudie pradinė mokykla, sudie vaikystė!

Ach... Kaip gera buvo pradinėje mokykloje... Buvo gera kartu su klase ir mokytoja mokyti, vaidinti, keliauti į ekskursijas, dalyvauti konkursuose, renginiuose ir šventėse... Prieš akis iškyla ketverių metų laiko juosta, per kurią keliavome su šūkiu – „VIENAS UŽ VISUS IR VISI UŽ VIENĄ“. Tokio šūkio kartais nelengva buvo laikytis. Juk visi esame labai skirtingi: puikūs, draugiški ir truputį išdykę...

TRRRRRR! Skambutis skelbia pamoką! Susėdame į suolus... Lietuvių kalbos pamokoje aplinkui skraidžioja vaizduotė. Per matematiką – mąstymas. Muzikos pamoką lydi dainos ir ritmas. Kūno

kultūros pamokose smagiai sportuojame, žaidžiame. Pasaulio pažinimas moko pažinti gamtą, gyvūnus, augalus, Lietuvą ir svetimus kraštus... Dailės pamokose veikia mūsų kūrybiškumas. Etika ir tikyba moko mandagumo ir svarbiausių gyvenimo tiesų. Per anglų kalbą pasitelkiame atmintį... O per klasės valandėles mename draugiškumo paslaptis... Ak, tos šaunios pradinės mokyklos pamokos!..

TRRRRRR! Skambutis skelbia pertrauką! Ką per ją veikiamo? Atsinešam stalo žaidimų ir žaidžiam! Kai lauke geras oras, kodėl gi visiems neišbėgus į lauką pažaisti? Valio, galime aplankyti mokyklėlės biblioteką!.. O kodėl nesugalvojus pavaidinti? Ach, tos linksmos pertraukos...

VALIO!.. Ekskursijos! Prisiminsime tą smagų laiką, kai aplankėme Kernavės piliakalnius, Tado Ivanausko muziejų Kaune, pasivažinėjome Anykščių siauruku, pasivaikščiojome Anykščių šilelio medžių lajų taku. Rumšiškių liaudies buities muziejuje sužinojome, kaip senovėje lietuviai šventė Kalėdas...

VAIDINIMAI!.. Per ketverius metus vaidinome „Meškiuką Rudnosiuką“, pasaką „Senelis ir ožka“, „Agė melagė“, „Katės namas“. Vaidindami įvairius vaidmenis patys gerai jautėmės ir daug ko išmokome... Bet smagiausia, kad savo kūryba galėjome pradžiuginti tėvelius, bendraamžius, darželinukus ir šv. Faustinos mokyklos mokinius...

Kad ir kaip gaila, bet turėsime palikti pradinę mokyklą ir mūsų nuostabią mokytoją Nijolę Šatrauskiene. Niekada nepamiršime šių puikių keturių mokyklinės vaikystės metų!

4a klasės mokinės Goda Bartninkaitė, Meida Saikauskaitė, Justė Keblaitė, Ausma Česaitė

8a klasė

Su Jumis sveikinas 8a klasė – Kaišiadorių Vaclovo Giržado progimnazijos mokiniai. Nuo pat 5 klasės mus prižiūrėjo ir mokė drausmės, elgesio, atsakomybės, meilės Lietuvai bei mokyklai mūsų auklėtoja Jolanta Radkevičienė.

Visi mes esame skirtingi, kai kurie puikiai sprendžia matematikos uždavinius, kitus domina nuostabi ir vaizduotė lavinanti lietuvių kalba, dar kitiems patinka tolimos ir nuotykiškos dvelkiančios bei savo tradicijomis unikalios šalys. Vieniems patinka niekada nesibaigianti istorija, kuri tęsiasi ir dabar. Nuo 5 klasės buvome įdomūs vaikai: ir draugiški, ir padykę, ir gerai besimokantys, o noro ką nors įdomaus sužinoti taip pat netrūko. Važiuojome į ekskursijas, kad pažintume Lietuvą ir praplėstume akiratį. Buvome „Lokės pėdoje“, ten vikriai karstėmės ir žaismingai leidome laiką. Taip pat smagiai keliavome į Latviją: pamatėme sostinę Rygą, kuri sužavėjo mus savo grožiu, įvairių senovinių pastatų unikalio architektūra ir aplankėme įdomias suvenyrų krautuvėles. Krentant pirmoms snaigėms niekas nepraleisdavo progos išsimaudyti sniege, smagiai žaisdavome sniego „karą“, slidinėjome ant sušalusių balų. Kai jau pakvipdavo Kalėdomis, keisdavomės dovanėlėmis, dainuodavome giesmę „Tyli naktis“. Pasidžiaugę dovanomis ir žiemos atostogomis vėl grįždavome į mokyklą, dalindavomės įspūdžiais.

Mokykloje svarbu ne tik gerai praleisti laiką, bet pasisemti žinių, kurias mums suteikia auklėtoja ir mokytojai. Lietuvių kalbos mus mokė ir moko Irena Laurušonienė. Kai būdavo liūdna, ji sugebėdavo savo įstabiai gražiu humoru mus prajuokinti. O kai mokėmės kirčiavimo, prirėkė labai daug kantrybės taisant mūsų savarankiškus darbus. Matematikos paslapčių bei formulių mokė Daiva Genevičienė, kuri nuo pirmų dienų mus vadino „mažaisiais robotukais“.

Dėkojame visiems mokytojams, kurie mus paruošė tolimesnei gyvenimo kelionei. Dėkojame už dėmesį, kurį skyrėte kiekvienam, ir už jūsų meilę savo darbui, kurią parodote ir perduodate mums – mokiniams.

8a klasės mokiniai

Apie gyvenimą mokykloje

Baigę pradinę, atėjome į tuomet atrodžiusią MILŽINIŠKĄ mokyklą. Nepažinojome mokytojų, nežinojom, kur yra kabinetai, todėl dažnokai pasiklysdavome. Jau po kelių savaičių pripratome prie šios mokyklos gyvenimo ritmo. Kuo toliau, tuo smagiau – žiburėliai, pirmosios ekskursijos. Viena įsimintiniausių 5 klasės išvyka į Vilnių. Smagiausias žiburėlis buvo apie profesijas, ypač originalūs pasirodymai ir iki ašarų juokingas bendraklasių šokis. Įsiminė etnokultūrinė mokyklos vakaronė, kurioje turėjome pristatyti dzūkų maistą ir papročius. Pamokose gavome daug naudingos informacijos. Kad mokytis būtų lengviau auklėtoja Jūratė Joneliūnė duodavo suvalgyti po „mokslo piliulę“. Visi bendromis jėgomis įveikėme penktą klasę ir džiaugsmingai nėrėme į vasaros atostogų malonumus.

Ir vėl rugsėjis. Mes šeštokai. Klasėje nėra išvykusios Otilijos, bet naujokė Goda draugiška, linksma mergaitė. Ir vėl mokymasis, išvykos, o labiausiai įsiminė dalyvavimas konkurse nemokamiems bilietams į M.A.M.A muzikos apdovanojimus laimėti. Reikėjo siūsti klasės nuotrauką, kokių tik pozų neprigalvojome: ir gulėjom, ir laipiojom, ir nešiojom vieni kitus. Nors nelaimėjome, bet už dalyvavimą gavome nemažą nuolaidą ir išvykome. O tų metų pavasaris įstrigęs mokyklos vakaronėje linksmai šokant tautinius šokius ir dainuojant. Tais metais puikiai užbaigėme mokslo metus!

Kaip ir buvo tikėta 7 klasė prasidėjo su pokyčiais ir linksmybėmis. Į klasę priėmėm naujokę Lukreciją, kuri labai greitai pritaipo prie mūsų. Septintoje klasėje turbūt daugiau bendravome grupelėmis ir nebuvom taip susidraugavę tarpusavyje kaip dabar. Tais metais buvome ypatingai konfliktiški, mokytojai turėjo daug kantrybės atiduoti dirbdami su mumis. Drausmė pamokose pagerėjo tik į mokslo metų pabaigą. Tuomet prasidėjo pirmos kelionės į užsienį: kas į Latviją, kas į Švediją. Septintą klasę baigėme „ašarų pakalne“, nes išėjo pats draugiškiausias ir mylimiausias bendraklasis Modestas. Visi stipriai apsikabinome ir paleidome jį į kitą mokyklą.

Aštunta klasė! Visi jau pusiau subrendę, mokykloje esame vyriausi! Nuo mokslo metų pradžios jaučiamės tvirčiau. Kaip ir kiekvienais metais stengiamės mokytis. Juos įpusėjus apima Kalėdų nuotaika, planuojame tradicinį keitimąsi dovanomis ir prieš pat šventes vykstame paklaidžioti po naktinį Vilnių. Tai buvo labai smagi ekskursija. Pavasaris. Galvoje tik vienas žodis „standartizuoti“. Pagaliau jie įveikti ir tai dar vienas žingsnis link išėjimo. Lyg ir smagu, bet galvoje dabar skaudžiausios mintys, kad teks išsiskirti ir nebūsime ta sena draugiška klasė. Sakoma, kad nėra namų be dūmų. Taip ir mūsų klasėje. Būdavo pykčių, nesutarimų ir nuomonių išsiskyrimo, bet viską įveikėm. Greit sudėsime paskutinius taškus ir užversim šios mokyklos duris.

8b klasės mokiniai

Apie 8C

Kaip gera prisiminti tą ypatingą jaudulį žengiant į penktą klasę... Ketveri metai prabėgo labai greitai. Mūsų kolektyvas galutinai susiformavo šeštoje klasėje. Kartu patyrėme daug linksmų ir sunkesnių akimirų, džiaugėmės žaislingomis šventėmis. Iki šiol visi prisimename vaiduoklių beldimąsi į duris, vos neužtvindytą klasę ir svarbiausia, kad į visa tai sugebėjome žiūrėti su humoru. Gražių prisiminimų iš įvairių ekskursijų, kurios tvirtino mūsų draugiškumą, neištrins gyvenimo trintukas – tuo norime tikėti. Taigi, mūsų klasė iš

tiesų šauni! Daug nuotykių patyrėme, daug juoko paliksime šiuose koridoriuose aidėti. Nepamiršime savo klasės. Mokydamiesi mokykloje mes visi pasikeitėme ir individai, ir kaip grupė. Nuoširdžiai žavimės tomis asmenybėmis, kuriomis tapo klasės draugai. Nuoširdus AČIŪ Auklėtojai Birutei Zabelskienei ir visiems mums dėstantiems Mokytojams, nes be Jūsų mes nebūtume tokie, kokie esame.

8c klasės mokinės Smiltė Dzimidavičiūtė ir Miėlė Navardauskaitė

Menų diena

Šių metų gegužės 9d. Kaišiadorių Vaclovo Giržado progimnazijos pagrindinėje mokykloje vyko menų diena. Mokiniais buvo pasiūlyta 21 skirtinga veikla – nuo siuvimo, tapybos iki liaudies šokių ir dainų. Šios dienos tikslas – ugdyti meninius ir kūrybinius mokinių gebėjimus, lavinti jų meninę raišką bei vaizduotę. Viskas buvo labai įdomu. Nuo 8 valandos ryto išsiskirstę eįjome į skirtingas veiklas, 12 valandą ruošėme parodas foje arba lauke, o nuo 13 valandos visi drauge progimnazijos aikštėje žiūrėjome įvairias sporto rungtis, liaudies šokių bei dainų koncertą. Į šį renginį buvo pakviesti Kaišiadorių kultūros centro darbuotojai: Rita Galkuvienė mokė karpinių ir langų dekoravimo meno, Danutė Leonavičienė – žaislų siuvimo, Jurgita Gustainienė gražino dekoratyvines lėkšteles, Vidmantas Kapačiūnas mokė skulptūros paslapčių, o Birutė Marmakevičienė – taikomosios tekstilės dekoravimo. Visą šį sumanymą aktyviai vykdė progimnazijos mokytojai ir projekto iniciatorė technologijų mokytoja Rasa Vilimienė. Šiuo metu mūsų mokykla gražiai pasipuošusi menų dienos darbais.

6b klasės mokinė Gabija Karpavičiūtė

Šiuolaikiniai šokiai

Jūs visi matėte ir girdėjote, kad mūsų mieste Kaišiadoryse yra šiuolaikinių šokių grupė VIZIJOS. Ne hiphopas ir ne pramoginiai šokiai. Mažiausias mergaites moko baleto pagrindų. Būrelyje išmokstam įvairių triukų, žingsnelių ir taip sukuriame šokį. Šokis lavina judesių koordinaciją, atmintį ir protinius gebėjimus. Mūsų vadovė Margarita Rainienė. Šokiai vyksta Kaišiadorių kultūros centre pirmame aukšte 106 kabinete. Mes daug šokame, repetuojame ir važiuojame į įvairius koncertus, konkursus. Iš jų negrįžtame tuščiomis. Visada kažką gauname: padėkų, diplomų, medalių, taurių, suvenyrų ir vaisių. Turime sceninius drabužius, siūnamės įvairias sukneles, kad scenoje atrodytume gražiai ir jaustumėmės patogiai. Lankančių yra penkios grupės, suskirstytos pagal amžių. Šokius galima lankyti nuo pirmos klasės iki dvyliktos. Daugelis šokančių yra mergaitės, o berniukai laukiami nuo devintos klasės. Šokiai yra saviraiškos būdas. Šokti yra smagu, įdomu ir gera.

6b klasės mokinė Gabrielė Matonytė

Išvyka į Vilnių

2018 metais balandžio 11 dieną 6b klasės mokiniai išvyko į Vilnių aplankyti Žaislų muziejaus ir Vilniaus Katedros aikštės. Pajudėjome su dviem mokyklos autobusiukais. Važiuodami autostrada, netoli Elektrėnų pamatėme prie miško besiganančių stirnų būrelį, netoli Vilniaus išvydome televizijos bokštą.

Žaislų muziejus yra netoli Katedros, senamiestyje, todėl reikėjo paėjėti pėsčiomis. Ten mus pasitiko šio muziejaus įkūrėja Indrė Blaževičienė, kuri papasakojo, kokius žaislus turėjo akmens amžiaus, senovės ir naujųjų laikų žmonės. Parodė, kaip vaikai su tais žaislais žaidavo. Buvo įdomu sužinoti, kad senovėje 12-14 metų vaikai jau buvo laikomi beveik suaugusiais ir turėjo dirbti, susirasti sau maisto. O žaislai buvo skirti tam, kad vaikai greičiau išmoktų jais naudotis kaip darbo įrankiais. Vėliau muziejaus vadovė mums leido pažaisiti su visais žaislais, išbandyti neįprastus, nematytus žaislus. Mano klasės draugams labiausiai patiko senoviniai žaidimų automatai. Šiame muziejuje buvo įdomu ir laikas neprailgo, nors užtrukome visą valandą ir trisdešimt minučių. Atsisveikinant muziejau vadovė mūsų klasei padovanojo Mariaus Jovaišos fotoalbumą „Neregėta Lietuva“.

Nukeliavom į Katedros aikštę, apžiūrėjome paminklą Lietuvos kunigaikščiui Gediminui. Susiradome stebuklingą laimės plytelę prie Katedros bokšto, pasidarėme asmenukų prie Katedros aikštės didžiojo laikrodžio. Gedimino prospekte užsukome į Kudirkos aikštę ir apžiūrėjome paminklą Tautinės giesmės autoriui Vincui Kudirkai. Kadangi turėjome šiek tiek laisvo laiko ir jau buvome praalkę, tai nusprendėme užsukti į netoliese esanį McDonald'ą. Užsiskėm įvairių užkandžių ir skaniai pavalgėme. Pasinaudoję nemokamu internetu, keliavome į mokyklinius autobusiukus ir važiuavome atgal į Kaišiadoris. Atvykę vaikai padėjo auklėtojai Rasai Vilimieni už puikią ekskursiją.

Ši diena mums labai patiko, nes sužinojome daug įdomių dalykų ir gerai praleidome laiką.

6b klasės mokinys Gustas Paulauskas

Dovilė Petkevičiūtė

Pavasari!

Pavasari! Pavasari! Pavasari!
Ačiū už gražias dienas,
Kurios sušildo mus,
Kurios sušildo kvėpiančias gėles.

Ačiū tau saulute,
Už išskleistą žibutę,
Už medžių pumpurėlius,
Už paukščius – čiulbuonėlius.

Brangioji Gėlele,

Rašau tau iš viršaus, iš medžio. Aš kiekvieną saulėtą ir lietingą dieną į tave žiūriu ir matau, kaip tu skleidi savo saulės nugairintus žiedus. Matau, kaip bitės darbininkės ima iš tavęs skaniai kvėpiančių ir saldų nektarą.

Mano, Voro Vaciuco, gyvenimas yra nespalvingas – aš pilkas, kaulėtas, su ilgomis, plonomis ir plaukuotomis kojomis. Ant mano nugaros baltas kryžius. Turiu šešias juodas lyg anglis akis. Musės, kurios atskrenda į mano tinklą, taip pat juodos.

Žvelgdamas į tave aš matau jaukias ir širdį šildančias spalvas. Man užima kvapą, aš noriu šokti nuo medžio ir būti dar arčiau tavęs. Svajoju, kad, nusileidęs įsikurčiau ant tavo žalio, žvilgančio koto ir ten megzčiau tinklą. Rytais mes matytumėm rąsus lašelius mano tinkle ir jais grožėtumėmės. Įdomu, ar tu, mieloji Gėlele, esi mane mačiusi, ar išvydus mano kaulėtas kojas ir šešias akis, išmeigtas į tave, mane pamils, kaip ir aš tave pamilau. Nuoširdžiai tikiu, kad ši mano, galbūt ir tavo, svajonė kada nors išsipildys.

Su didžiausiais linkėjimais ir begaline meile Voras Vaciuokas iš medžio viršūnės.

7a klasės mokinė Agota Stalaučinskaitė

